

ΤΟ ΚΡΥΟ νερό τῆς Καστανιάς
ἄς μή στερέψει ποτές
ἄς δροσολογιέται ὀλοχρονίς ἢ λεύκα τούτη,
λάμπει ὁ ἥλιος λάμπει ὁ κόσμος
ἄχ φυσᾶ καί θαλασσινό ἀγεράκι
τόσα εἶδανε τόσα χάσανε οἱ ἀραδιασμένοι πατριῶτες
2 σειρές, τούς ρίξανε 2 ριπές
ἢ γῆς τούς δέχεται, βογγᾶ
γῆς σκλαβωμένη ἀκριβά ξαγόρασμένη
ἀκριβά μας νερά.

ΕΔΩ ΔΙΑΒΑΖΟΜΕ ἀλφαβητικά
ἐβδομήντα ἔννια ὀνόματα, μηνύματα
«ἐκδικηθεῖτε μας...»
«γράφουμε ὀρθοί...» — μέσ στό σκοτάδι
ἀναμμένα δαυλιά.

ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ ΕΝΝΙΑ — τόσοι προλάβανε
μᾶς ἀποχαιρετήσανε
μπρός καί πίσω τους ἀμέτρητοι, ἀμίλητοι
χιλιάδες, μυριάδες.

— ΠΟΙΟΣ ΣΚΥΛΟΣ δοῦλος μου, ρωτᾷ ὁ Χάρος
ξεδιάλαξε τά 200 τοῦτα παλικάρια
ἦρθανε χορεύοντας
ἢ μαύρη αὐλή μου γνώρισε Πρωτομαγιά
χορεύανε καί τό χορτάρι δέ λυγοῦσε, ἀλαφροπόδαροι
ναί ἀλαφροπόδαροι ἀτσαλόκαρδοι.

«ΜΙΑ ΣΠΑΣΜΕΝΗ στάμνα...» θυμᾶται καί κλαίει
ὁ τελευταῖος σύντροφος εἶδε τὸν Ἄρη
ἀπ' τῆ σπηλιά πού τρύπωσε — ἔ Ἄρη Βελουχιώτη
μονάχος σου βαφτίστηκες
μέσ στά βουνά καί σύ βουνό
μονάχος σου σκοτώθηκες
σκοτωμένον τὸν ὀσμιστήκανε
τὸν κομματιάσανε οἱ λύκοι
ἀκέριο μίσος, ἀκέριο πάθος
ἀστραποκαίγεται ὁ οὐρανός
«...σπασμένη στάμνα...» ἔγραψε ἡ ἔφημερίδα
ἔμεῖς διαβάζομε
μοιρασμένο μαρτύριο ἀρχηγός καί λαός.

ΚΑΤΙ ΔΙΚΑΙΟΙ άντρες κάτι άγρυπνοι
τούς φτέρωσε ή ανάσα τής αύγής
τούς άνοιξανε δρόμο τ' άστροπελέκια
στών Ντρούζων τά βουνά
Ξ Τζέμπελ Ντρούζ τά παλικάρια σου
Καμάλ Τζουμπλάτ, Καμάλ Τζουμπλάτ
σέ χαιρετούμε άπό μακριά κι άπό κοντά
τοϋ ίδιου άγώνα οί όρκισμένοι
παραμονεύουνε, σκοτώνουνε οί πουλημένοι
κάνει ένα βήμα μπρός ό γιός
πολύ ψυχομέτρι και φιλότιμο

I

ΑΠΟΨΕ παραμιλά ένας λιγούπνος
«Θ' ανάψουνε τή νύχτα
διπλή σειρά τόξα ήλεκτρικά
θά συναχτεί στή λεωφόρο τῆς μνήμης μέγα πλήθος
ἔχουν συγκέντρωση ἄφωνη ὅσοι τά δώσανε ὄλα
κόπηκε ἡ συγκοινωνία
ξέφυγε ἀπό μπαλκόνι ἕνα μπαλόνι
γράφει μέ γράμματα χρυσά «ζήτω ἡ σπατάλη»
κανείς πεθαμένος δέ γυρίζει τό κεφάλι,
ὅπως οἱ φρόνιμοι νοικοκύρηδες
παίρνουνε τόν καθημερινό δρόμο τοῦ σπιτιοῦ τους
ἄς εἶναι ἀνηφορικός, αὐτοί
ἀνηφορίζουνε σέ ἀγώνα δίχως τέλος καί δίχως σπίτι
ὁ ἀποκαμωμένος ξεκουράζεται μιά καί καλή,
ὅπου βρεθεῖ

II

— Χώρια οί τουφεκισμένοι μας ὄρθοί...
προχτές πήρανε τό Σωτήρη
σήμερα δέν ἦρθε ὁ Ἥλιος
βρέθηκε στό ράντζο του νεκρός
μοναχός του πλυμένος,
σώνεται κι ὁ ἀψύς ἀγέρας τῶν βουνῶν
πού ἀνασαίναμε πολεμώντας—εἶπαμε
γύρω μας σωρός, θησαυρός ἀγάλματα, ὁμοιώματα
ὄπλα, χωνιά, μπαουλάκια δεμένα μέ σκοινιά,
θά δουλευτοῦνε κάποτε στό μάρμαρο, στό μάλαμα
σημαῖες διπλωμένες Ἀκροναυπλίες, Μακρονήσια
— βάστα ψυχὴ
ἀκόμη δέν ἠλεκτροφωτίστηκε ἡ περιοχή.

ΤΟ ΧΩΜΑ τούτο έχει τιμή, έχει πικρό καμάρι
ἔφαε νιούς, ἔφαε νιές
καί τό μονάκριβό μου παλικάρι

(άνταρτομάνα)

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟ μου παιδί ἀδικοδικασμένο
ἐγώ τό Χάρο ἔδιωξα γιά νά σέ περιμένω

(άνταρτομάνα Θεσσαλή)

«κι ὁ θάνατος ἅμα θά ρθει
θά δώσει δέ θά πάρει»

γραμμένο ἀπό ἄγνωστο σέ μαυροπίνακα
σχολείου ἐπιταγμένου γιά ἐκλογικό κέντρο
στόν Ἅγιο Ἀρτέμιο πού ἐπισκεφτήκαμε

Κυριακή 5.7.64

E I P H N H

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ πρωτοταξιδευτής
πρώτος λαός σοσιαλιστής
σέ πέλαγο άγεωγράφητο
χαράζει χάρτες τ ἤ ς ε ι ρ ῆ ν η ς

ΜΙΑ ΜΗΧΑΝΗ μ' έθελοντή όδηγό,
μετά τῆς Κορίνθου τό σεισμό — θυμηθεΐτε
πέρασε πρώτη τό γεφύρι στον Ίσθμό
ἔτσι καί τά γεφύρια τῆς ε ι ρ ῆ ν η ς

ΠΙΣΤΟΛΙΑ, ΡΟΠΑΛΑ, κλοῦβες, τρίκυκλα
φασίστες τρομοκράτες μυστικοί καί φανεροί
πέσανε καταπάνω του — σεισμός στή Σαλονίκη
χτυπήσανε τῆς εἰρήνης τόν ὀμιλητή.
Τώρα κείτεται δίχως πνοή
συνάχτηκαν συντρόφοι καί γιατροί
ἀγρυπνοῦνε τό μαρμαρωμένο κεφάλι —
δέν ξαναμίλησε
αὐτός ἄνοιξε τά συντριβάνια τῆς εἰρήνης
ὄρθιο θά τόν βάλομε στή γῆ
ἀκολουθᾶ, χειροκροτᾶ λαός ποταμός
πρίν ξεραθοῦνε τά στεφάνια
ἢ νεολαία γράφεται στ' ὄνομά του
«ὁ Λαμπράκης ζεῖ...»

ΠΟΥ ΦΛΕΒΙΖΕΙ τοῦτος ὁ ποταμός
στό Μαραθῶνα συναγερός
ἀπό μακριά ἢ φλέβα του, γυρίσματα πολλά
χάραξε ἢ μέρα, ὁ ποταμός μιλά
ζητᾶ εἰρήνην ἀκούει ὁ οὐρανός
ξύπνησε κι ἀγέρας θαλασσινός
τ' ἀμπέλια πρασινίζουνε ἀνθίσαν οἱ ἔλιές
χορεύοντας περνοῦνε παιδιὰ καί κοπελιές
κόκκινος ἥλιος πάνω ἀπ' τὰ σπαρτά
περνοῦνε καί γερόντοι ὁ κόσμος χαιρετᾶ
μπρός-μπρός τὰ χέρια του ἀνοιχτά
ὁ σταυρωμένος
τῆς περσινῆς πορείας ὁ δολοφονημένος
φέρτε νερό στίς πόρτες ξοχάρηδες, διψάσαμε
δροσίστε μας τό στόμα — γειά σας, ξαποστάσαμε.

ΣΤΕΙΛΑΝΕ οί Ἕλληνες συντρόφοι
στό τραπέζι τῆς εἰρήνης
κάτι λουλούδια συρματένια κόκκινα
τῆς ἀδελφοσύνης χαιρετισμός —
φορέστε τα
ἔδω πρόδωσε τή νίκη δόλιος σύμμαχος
εἶναι ψιλοπλεμένα σέ φυλακές, σέ κελιά σκοτεινά

ΧΩΡΕΣ, ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ, συνδικάτα, νεολαῖες
σειρές-σειρές κεφάλια, καθένα χιλιάδες ψῆφοι
πολύγλωσσα τά μεγάφωνα τό μήνυμα ἓνα:
εἰρήνη στόν κόσμο
οἱ πολυέλαιοι ἄσβηστοι νύχτα-μέρα
στό θόλο ἀντιφεγγίζουνε ἀγῶνες καί πόθοι λαῶν

ΚΑΘΕ ΑΥΛΑΚΙΑ πού σπέρνεται στους κάμπους
κάθε φορτίο πού ταξιδεύει θάλασσεσ
δ,τι βγαίνει απ' τό σπλάχνο τῆσ γῆσ
μέ τό σῆμα ε ί ρ ή ν η σφραγισμένο.

ΑΚΟΥΜΕ τ' ὄνομά του: Ἄλλέντε
λαμποκοπᾶ μακρινός ὠκεανός
φάλαινες βαστοῦνε τήν ἀνάσα τους
τή στενή γῆς περίλαβε λαός παιδεμένος
στ' ὄνομα τῆς εἰρήνης
ὀργώνουνε οἱ ζευγάδες
τά ἐργαστάσια τρεῖς βάρδιες — κατάρα
ἢ ἄλλη Ἀμερική ὀπλίζει φονιάδες
Ἄλλέντε, Ἄλλέντε στή Χιλή
σκοτώσανε ἄλλον ἕναν εἰρηνευτή

ΜΕ ΤΗ θελιά περασμένη στό λαιμό
κλωσήσανε τά σκαμνιά
κρέμουνται τώρα τρία μαύρα τσαμπιά,
σ' ένα τρίστρατο τῆς Τουρκίας
τρία παλικάρια
λυπημένος ἀγέρας τά κουνᾶ
τρέμει σύρριζα ἡ κληματαριά
φυτεμένη παντοῦ τῆς γῆς
στ' ὄνομά σου εἰ ρ ἦ ν η

ΣΤΗ ΡΙΖΑ τοῦ Κάστρου ἄνθισε χαμομήλι
ἄγρια πέτρα πατοῦμε σέ πελεκημένη πέτρα καθίσαμε
τ' ἀγέρι λουλουδίξει σά δέντρο στὸν καιρό του
ἔ μᾶς ἔλαχε ὁμορφη πατρίδα καί φτωχιά
ζηλιάρης ὁ φτωχὸς πού ἔχει ὁμορφη γυναίκα
βράχοι θαλασσινοί σάν ὄργανα βουίζουνε
καρδιές ψηλανεμίζουνε
ὥρα πού μᾶς πάει μακριά, ὁ κάβος σείστηκε δυό φορές
χρυσό στεφάνι κερδίσαμε στῶν λαῶν τίς συμφορές
μικρά νησιά ἢ ἀπαντοχή μεγάλη — πότε
θά δικάσουνε ἀγοραστὲς καί πουλητὲς
σειρά μας πιά καί σειρά σου
καί κείνη τήν ἀπιαστη πέρδικα τήν εἰρήνη
θά τήν ταΐξεις, γυναίκα, στήν ποδιά σου.

ΠΑΡΕ ΑΝΑΣΑ μπάτη πελαγίσιε
ἄφησε πίσω τά νησιά ὅπου δροσολογιέσαι
πέταξε μεσημεριανέ θαλασσινέ καβαλάρη
δίχως σέλα, δίχως χαλινάρι
ἄφησε πίσω τούς λιμανίσσιους κιτρινόμαυρους καπνούς
φύσηξε χαμηλά, φύσηξε στους δρόμους
δρόσισε τούς οἰκοδόμους
πίνουνε τό νερό μέ σωλήνα λαστιχένιο,
ἀπό βαρέλι σιδερένιο, σήμερα προσφέρουνε
κι ἓνα μεροκάματο τῆς εἰρήνης.

I

ΟΙ ΣΤΕΡΙΕΣ ασάλευτες ψηλές, χαμηλές
ή κόλληση τ' οὐρανοῦ καί τοῦ πελάγου
μιά μονοκοντυλιά, εἰρήνη
ἀμπέλια, ἐλιές στίς ρίζες τους
κατάμεσα ἢ Μεσόγειο εἰρήνη
λάμπουν νησάκια καί νησιά μέ τ' ὄνομά του καθένα
μέ τοῦ ἡλίου τό πιό ψιλό σκαπέλο δουλεμένα
πάθη, τραγούδια πολλά, εἰρήνη
τό καλοκαίρι φουρνίζει ὅλη μέρα στίς πλαγιές

II

ἡ πέτρα μύρισε καμένο παξιμάδι
τοῦ γείτονα μέ τά 7 παιδιά στέρεψε τό πηγάδι
κι οἱ διψασμένοι κάποτες θά ξεδιψάσουνε
— ποιός ἀναστέναξε τόσο βαριά;
Καί πάλι ἐμᾶς βρίσκει πρώτους ἡ αὐγή
μιά κοπέλα στέκεται στό παράθυρο — εἰρήνη
τό ἄνα της μάγουλο ροδίζει τ' ἄλλο βαστᾶ δροσιά
ὁ ἀγαπητικός τῆς γῆς ξέρει ὅλες τίς γλύκες της
ἀνερρίγησε — προλάβετε ὁμοθάλασσοι λαοί,
ὁ ξεγραμμός πουλιέται ἀγοράζεται μέ δολάρια
τῶν πολέμων νικητές καί νικημένοι
οἱ ἄγρυπνοι τῆς εἰρήνης φρουροῦνε ὅσα τῆς πρέπουνε
κάθε νύχτα οἱ φάροι ἀναμμένοι
τή μέρα οἱ 4 ἀγέρηδες μετρημένοι,

III

ὁ πόθος μας, τό δίκιο μας
ἄσπρο καράβι πρωτοτάξιδο
σφύριξε κάποτε ἀπό μακριά,
τρέξαμε στό γιαλό μέ τά βιολιά
οἱ ἀποβάθρες ρηχές τό λιμάνι κοιμισμένο
πέρασε τ' ὄμορφο καράβι ἀνοιχτά...
Πολλές χῶρες, ἀπό τότες ρημαγμένες
προδομένα βουνά — τώρα στήν ὥρα της
δική μας πιά, τῶν λαῶν εἰρήνη
καί τά λιμάνια τῆς ἀδελφοσύνης ἀνοιχτά.

ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

ΠΕΡΑΣΑΜΕ Κάβο Ντόρο αφήσαμε πίσω τήγ Τζιά
τά δρομολόγια έδω χωρίζουνε
πρός Σάμο — προς Πάτμο
μιά καρδιά διπλοχτυπᾶ

ΤΗΣ ΣΑΜΟΣ ή ψηλή κορφή στόν ούρανό κρεμασμένη
δέν άκουμπᾶ πουθενά
ό πόθος μας τή σήκωσε ᾗραγε από μακριά
ή τά τζιτζίκια της; Τέτοια έποχή άλαλάζουνε
στους έλαιῶνες, στους πευκιάδες.

ΜΙΑ ΧΑΡΗ ἄς εἶχα

νά σκύψω ἀπ' τήν κουπαστή καί νά σφυρίξω

νά φανοῦνε πηδώντας 3-4 δελφίνια

νά παίζουνε στήν πλώρη μας

τόρα πού περνοῦμε τόν Τσικνιά

ΜΕ ΤΙ πετράδια σιντεφένια,

χάντρες τριανταφυλλιές

στόλισες Ἰκαριά κάθε βουνοπλαγιά σου;

—Ἄνοιξαν οἱ γλυκές κι οἱ πικρές μου ἀμυγδαλιές

ΚΑΘΕ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ώρες χτυπᾶ ἡ караβίσια καμπάνα
τίς βάρδιες μας, τίς ἀγρύπνιες μας

ΑΚΟΥΓΑΜΕ μεσάνυχτα πότε-πότε
καί κείνον τό μυστικό πομπό...

ΔΩΣΑΜΕ ΣΗΜΑ δώσαμε κύμα
γνωριστήκαμε
ἀκούστηκε κι ὁ σκοπός
τοῦ ἐκτελεσμένου τραγουδιστῆ

ΠΕΡΑΣΑΜΕ τό φουρτουνιασμένο μπουγάζι
δέσαμε σέ μῶλο γνώριμο
φυσᾶ στεριανό ἀγεράκι δροσερό
«...φυλάξτε τόν κόσμο μας...»
ἀπό δύο βαρυποινίτες καταζητούμενους
φέρνουμε μήνυμα φλογερό

ΔΕ ΜΟΥΓΚΡΙΖΟΥΝΕ πιά στά δάση
θηρία τῆς στεριᾶς
τῆς θάλασσας τό μουγκρητό ξέρομε τ' ἀσώπαστο
τό παλεύομε — παλιά μας τέχνη
τρικάταρτα, τρικούβερτα
σκοῦνες, μπρατσέρες, τρεχαντήρια, ψαροποῦλες,
διχτυάρικα, παραγαδιάρικα, τράτες, γρι-γριά
γλιτώνουνε κάμποσοι Ἕλληνες τή φαγάνα ξενιτιά
καί σεῖς μολυβοποδεμένοι σφουγγαράδες
καημένη Δωδεκάνησο τὰ ὑποστατικά σου
στῆς θάλασσας τήν ἄβυσσο
τά ἴγραψες τά παιδιά σου
ἀπό τραγάνες σέ φυκιάδες συγκομίζουνε
ἀπ' τ' Ἀγιονόρος κύμα πρὸς κύμα
ὡς τά φανάρια τῆς Μπενγάζας
ὡς τή μάνα τοῦ Λίβα τήν Ἀφρική

I

ΘΕΛΟΜΕ ΑΞΙΟ τέλος και τό κάστρο κατάκορφο
μαύρη πέτρα κουβαλημένη άγκαλιαστή
ό κόπος του χτίστη και του νηστευτή
χίλια χρόνια τό θυμίαμα, ή ψαλμωδία — τώρα
οί ξενόγλωσσοι μετρούνε μιά-μιά τήν ώρα...
τό πρωί ανταμώνε δυό κουμπάροι, τά λέγανε
παινεύουνε τά βόδια τους, ξορκίζουν τήν αναβροχιά
ό,τι ξέρουνε καλό, κακό τό είπανε και πετρώσανε...
έδω πολλοί πολλές φορές πετρωμένοι
και μεις πολλές φορές γεννημένοι,
εύκολα γεννιέσαι μιά φορά — έμεις
κάθε καταμεσήμερο, κατακαλόκαιρο
μέ τό φέγγος του αφρισμένου μπογιαζιου — ώσπου
μιά νύχτα φεύγουνε οί ξένοι
φύγανε τά κότερα, τά έλικόπτερα
φάγανε πιά και τίς πέτρες

II

οἱ ἀρχαῖοι βοσκοὶ δέ χουγιάζουνε πιά
δέ λαλοῦνε μέ τόν ἥλιο τά κατσίκια
γάλα πιά δέ στάζει ἀπό μαστάρι
νά γλυκάνει τό χῶμα, χειμώνιασε
κυριέψανε οἱ βοριάδες, διψοῦνε τά πουλιά
ἀπό σπασμένο πιθάρι πέφτει ἕνα κουκούτσι ἐλιά
«... ἂν τή φυτέψετε φυτρώνει...»
τούς δίνει θάρρος ἕνας γραμματισμένος
τό πρωί βρέθηκε μαχαιρωμένος,
μιλιά οἱ γειτόνοι
ἀπ' τήν Ἀμερική σταλμένοι δολοφόνοι
καί στό λιμάνι χτές τρελάθηκε μιά κοπελιά,
γεμίσανε ἄξαφνα τρελές οἱ βάρκες
«... θά χορέψουνε γιά τούς ἐπίσημους...»
διαταγή τοῦ γαλονᾶ
κι ὁ ἡμερος γλάρος
τσιμπᾶ τ' ἀποτσιγάρα στό μῶλο, πεινᾶ.

ΦΕΡΑΝΕ ΚΟΠΕΛΕΣ στήν πλατεία
χορεύουνε για τούς ξένους, καμαρώνουνε
οί μαϊμοϋδες πού τραβοῦνε οί γύφτοι
τρίζουνε τά δόντια, δαγκώνουνε

ΑΛΛΟΝ ΗΛΙΟ μήν πουλήσετε, λιγότεψε

ΠΟΙΟΣ θά προλάβει τώρα νά γιατρέψει
τήν πληγωμένη πέτρα τοῦ νησιοῦ

ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ για περπάτημα
ώς πότε ή θάλασσα θά παρασταίνει τή στεριά;

ΜΕΡΑ ΚΑΘΑΡΗ πρωτοφανερώθηκε κάποιο νησί

ΑΣΑΛΕΥΤΗ καλοσύνη
ἄκρη-ἄκρια στήν ἄμμο περιμένω
τά πόδια μου νά δροσίσει
κανένα κυματάκι προκομμένο.

ΧΘΕΣ ΒΡΟΝΤΟΥΣΑΝΕ τά κύματα,
σήμερα τρεμοφέγγουνε τά νερά
βοδρλο δέ σαλεύει,
ἀκοῦς καί μιανῆς μύγας τά φτερά

Η ΠΕΛΑΓΙΣΙΑ καταχνιά θάμπωσε τόν ἥλιο
νότισε ἡ γῆς, λιγώνεται μοσκοβολᾶ
τά καράβια πού περνοῦνε λαχταροῦνε τή στεριά.

ΑΡΜΕΝΙΖΕΙ μέ τά σύννεφα τό νησί
ξεσκισμένος ό ήλιος,
τρέμουνε τά βράχια,
τρέμουνε τά σπλάχνα — σοροκάδα

ΕΝΑΣ ΑΓΕΡΑΣ φύσηξε άξαφνος
άπό μεγάλο πέλαγος άπό μέσα μας φουσά

ΥΓΕΙΑΝ ΕΧΟΜΕ, υγείαν ποθοῦμε καί διά σᾶς
πολύ χαζεύομε τό αὐτό εὐχομαι καί διά σᾶς

ΣΤΑΘΕΙΤΕ, ΣΚΥΨΤΕ μαζεύομε καιρό
ἄσπαρτο χορτάρι χλωρό

ΔΕΝ ΕΧΟΜΕ καιρό δέν ἔχομε τίποτα.

ΕΔΩ ΣΤΑΘΕΙΤΕ ἄφραχτος οὐρανός
φάνηκε ἀκέρια ἡ μέρα

ΚΥΜΑΤΑ, ΣΥΝΝΕΦΑ τρέχουνε, σκορποῦνε
σέ πέτρα ἐμεῖς ἀσάλευτη, ριζιμιά

ΕΝΑ-ΕΝΑ κύμα φουσκώνει κουλουριάζεται
σκορπᾶ τόν ἀφρό του καί τό νοῦ μας.

Ο,ΤΙ ΑΚΟΥΜΕ ὅ,τι λέμε.
ὅ,τι περιμένομε ὅ,τι κάνομε
μέ τήν πνοή τῆς θάλασσας

ΚΑΤΑΝΤΙΚΡΥ στό παράθυρο τά 2 νησιά, τά 2 μαβιά
ὁ κάβος ὄχρα ζωντανή
βλέπομε-βλέπομε, ἔχομε ὄρες, ἔχομε

ΤΟΣΟ — ΟΥΤΕ πίο λίγο οὔτε πίο πολύ
ὄλα μέ τά σημάδια τους μέ τόν ἴσκιο τους
σέ μίαν ἄκρια κι ἐγώ

ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΝΑ κακαρίζει, μόλις τό 'κανε τ' αὐγό
ἡ κότα ἡ πιτσιλωτή —
ταίριαξα ἓνα δίστιχο κι ἐγώ

ΜΙΑΝ ΩΡΑ γραμμένη στην καρδιά τῆς νύχτας
ἔμεῖς τῆ μέρα τὴν κάνομε νύχτα
πολύς ἥλιος ἀπόμεινε στὶς ἀμασκάλες
τό πρῶτο ἀστέρι κρυφογελαῖ
μέ τὴν ὑπομονή τῆς πεταλίδας — κι ἂν τύχει πιά
γυρίσει ὁ καιρός πρὸς τὴ νοτιὰ
μοσκοβολοῦνε στὶς πλαγιές τὰ κισαρίδια